ΑΡΙΘ. 354 —Α. ΔΕΥΤΕΡΑ, (11)23 ΙΟΥΝΙΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ετησία εν Αυστρία φιορ. 16· εν Ελλάδι, Ιονίοις Νήσοις, Τουρκία, Αιγύπτω, Γαλλία και Αγγλία, 40 φράγκα· εν ταις Παραδουνβ. Ηγεμονίαις 50 σβάνσικα. — Τιμή καταχωρίσεων, σολίδια αύσρ. 30 δι' έκαστον στίχον εκ 40 στοιχείων.

Αι συνδρομαι προπληρόνονται. Επιστολαι προς την Διεύθυνσιν της Ημέρας μη απηλλαγμέναι του ταχυδρομικού τέλους εισίν απαράδεκτοι.

Απασαι αι νέαι ή ανανεούμεναι συνδρομαι όφειλουν νά λήγωσι τήν 30 Ιουνίου ή 31 δεκεμβρίου (ξ. ν.)

Κατευθυντέον, εις Βιέννην μέν, A la Redaction du journal grec "Ημέρα.,, (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Επιστατοῦσι δε καὶ ἀλλαχόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Σπουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ι. Πάρσαλης ἐν Καΐρῳ· Ι. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίας ἐν Σμύρνῃ· Χ. ΙΝ. Φιλαδελφεὺς, καὶ Ἐμ. Γεωργίου ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολαΐδης ἐν Σύρᾳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαζιγλοβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἱβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαζίῳ· Κ. Μεγακλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτίης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σώτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Α. Λοΐζος ἐν Κύπρῳ· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτοῦ· Κ. Ν. Ξιμωνίδης ἐν Κραϊόβᾳ· Χριστός. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίῳ· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

☞ Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν ὅσων ἡ προθεσμία λήγει τὴν 30 τοῦ παρόντος μηνὸς (ἀριθ. 354) ν' ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των· ἄλλως, νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι τὰ φύλλα τὰ μετὰ τὴν 1ην ἰουλίου (ν. ἑ.) διὰ νὰ μὴ πληρώνωμεν ἐπὶ ταταίῳ ταχυδρομικά.

Οἱ ἀπὸ 1ης ἰουνίου καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὸ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκδοθὲν μέρος τῶν **ΑΘΛΙΩΝ**.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Τὰ τῆς Σερβίας μετέωρα· ἡ ἀνακωχὴ διαρκεῖ, ἀλλ' ἀπειλεῖται ἀείποτε ῥῆξις. -- Λέγεται ὅτι ἡ Αὐστρία καὶ Ἀγγλία ἀρνοῦνται τὴν ἀπλωματικὴν αὐτῶν ἐπέμβασιν πρὸς κατάπαυσιν τοῦ μεταξὺ Τουρκίας καὶ Μαυροβουνίου πολέμου. -- Ἡ πρὸς τὸν βασιλέα ἀναφορὰ τοῦ ἰταλικοῦ κοινοβουλίου. -- Νέαι φῆμαι περὶ τῆς ἐντολῆς τοῦ Λαβαλέττη. -- Τελευταῖαι εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (10)22 ἰουνίου.

Περὶ τῶν γενομένων ἐν Βελιγραδίῳ μετὰ τὸν βομβαρδισμὸν περιμένομεν εἰδήσεις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Μία ἐπιστολὴ ἐκ Σεμλίνου, γραφεῖσα τὴν 6/18, ἤτοι τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸ φρούριον ἐβομβάρδισε τὴν πόλιν, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἀνακωχὴ εἶχε γίνει διὰ μεσιτειῶν τοῦ γενικοῦ προξένου τῆς Αὐστρίας. Οὗτος, μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ πυρὸς ἀπὸ τοῦ φρουρίου, ἐζήτησε παρὰ τῆς σερβικῆς κυβερνήσεως, τῇ συμπράξει καὶ τῶν ἄλλων προξένων, νὰ ἐμποδίσῃ καὶ αὐτὴ πᾶσαν ἐχθροπραξίαν τῶν Σέρβων, ὑποβάλλων ὅτι ἄλλως ὁ φρούραρχος εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν βομβαρδισμόν. Ἐφοδιασθεὶς δὲ τότε ὁ αὐστριακὸς πρόξενος διὰ διαμαρτυρήσεως ὑπογεγραμμένης παρ' ὅλων τῶν προξένων, μετέβη πάλιν εἰς τὸ φρούριον, ἵνα ἐμποδίσῃ ὁριστικῶς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ καταστρεπτικοῦ πυρός, καὶ οἱ Τοῦρκοι ὑπεσχέθησαν τοῦτο, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι, ἐὰν ἔβλεπον κίνδυνόν τινα, δὲν θὰ ἐτήρουν τὴν ὑπόσχεσιν.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν περὶ ὥραν 8 τῆς ἑσπέρας φέρων τὴν ἀπάντησιν τοῦ πασσᾶ εἰς τὴν διαμαρτύρησιν τῶν προξένων. Ὁ πασσᾶς ἀπελογεῖτο, ὅτι πρῶτοι οἱ Σέρβοι ἔδοσαν ἀφορμὴν εἰς τὰς ἐχθροπραξίας· ὅτι αὐτοὶ ἐπροκάλεσαν τὸν βομβαρδισμὸν· ἀλλ' ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς ἔμελλε νὰ τηρήσῃ θέσιν ἁπλῶς ἀμυντικὴν ὡς πρότερον.

Μετὰ τὴν δεκάτην ὥραν ἠκούσθησαν ἐκ νέου τουφεκισμοὶ καὶ πυροβολισμοί, ἀλλὰ δι' ὀλίγα τινὰ λεπτά, μετὰ τὰ ὁποῖα διεδέχθη αὐτοὺς σιγή, διαρκέσασα μέχρι μεσημβρίας τῆς ἐπιούσης. Ἐν τούτοις ἡ ἡσυχία αὕτη ἐφαίνετο ἀμφιβολωτάτη, καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐφοβοῦντο μὴ διαταραχθῇ.

Ὁ ἡγεμὼν Μιχαὴλ ἐπέστρεψεν, ὡς γνωρίζομεν, εἰς Βελιγράδιον ἐν πάσῃ σπουδῇ, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀνεχώρησεν ὁ Γαρασανὶν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν, ἵνα διεγείρῃ τοὺς κατοίκους τῶν ἀγρῶν. Λέγεται ὅτι ἐλάχιστον τῶν ὅσα οἱ Σέρβοι ἔχουσι σκοπὸν νὰ ζητήσωσι παρὰ τῆς Υ. Πύλης εἶναι· -- Ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοῦ τόπου των ὅλοι οἱ Ὀθωμανοί, ἐκτὸς τῶν φρουρῶν. Νὰ ἐλαττωθῶσιν οἱ στρατιῶται τῆς τουρκικῆς φρουρᾶς. Νὰ μὴ ὑπόκηνται εἰς τὴν τουρκικὴν δικαιοδοσίαν οὐδ' ὅσοι τῶν Ὀθωμανῶν διαμένωσι προσωρινῶς εἰς τὴν Σερβίαν. Νὰ διαλυθῇ ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία. Νὰ παύσῃ ἡ τῶν πυλῶν τοῦ Βελιγραδίου τουρκικὴ κατοχή. Ν' ἀναγνωρισθῇ πληρέστατα τὸ δικαίωμα τῶν Σέρβων τοῦ ν' ἀναθεωρήσωσιν αὐτοὶ τὸν θεμελιώδη νόμον (οὐστάβιον) τοῦ 1838, καθ' ἃ ἀπαιτοῦσιν οἱ παρόντες καιροί· τέλος, ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα τοῦ οἴκου Ὀβρένοβιτς ἐπὶ τοῦ σερβικοῦ θρόνου.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀπαιτήσεων τούτων οἱ Σέρβοι δύνανται χρείας τυχούσης νὰ ὁπλίσωσιν 150,000 ἀνδρῶν.

Περὶ δὲ τοῦ τελικοῦ σκοποῦ εἰς ὃν ἀφορῶσιν οἱ Σέρβοι, ἐρανιζόμεθα τὰ ἑπόμενα ἐξ ἀλληλογραφίας τινός.

« Δύο κόμματα πολιτικὰ ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Σερβίαν· τὸ μὲν, δηλαδὴ τὸ μετριώτερον, ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἡγεμόνα Μιχαήλ· τὸ δὲ, ἐθνικὸν ἢ ῥιζοσπαστικὸν, ἄγεται ὑπὸ τῶν ΚΚ, Στέφσκα, Μιχαήλοβιτσ, Βούγιοβιτς, Ῥάγκου, Ἄλιμπιτς κλπ. Τὸ δεύτερον τοῦτο κόμμα ἡνώθη μὲ τὸ κόμμα τῆς νέας Σερβίας, καλούμενον Παρισλιὲρ, ἀφορῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ παλαιοῦ σερβικοῦ Κράτους. Τὸ πρῶτον κόμμα, ὁμοῦ δὲ καὶ ὁ ἡγεμὼν, προσπαθεῖ διὰ τῆς εἰρηνικῆς ὁδοῦ νὰ τύχῃ παρὰ τῆς Πύλης ἐφ' ὅσον ἔστιν εὐρυτέρων παραχωρήσεων, καὶ νὰ διατηρήσῃ ἀνέπαφα, οὐ μόνον ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ προνόμια τοῦ σερβικοῦ ἔθνους, ἀλλὰ ὅσα ἄλλα δικαιοῦται νὰ ζητῇ παρὰ τῆς Πύλης πᾶς τόπος χριστιανικός, ἵνα οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ζῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ δεύτερον κόμμα θέλει τὴν τελείαν ἀνεξαρτησίαν, τὴν διὰ τῆς βίας ἔξωσιν τῶν Ὀθωμανῶν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης· τοῦτο δὲ κέκτηται τὰς συμπαθείας τοῦ λαοῦ καθὼς καὶ τῶν ῥαγιάδων ὅλης τῆς ἠπείρου τοῦ Αἵμου. Τὸ κόμμα τοῦτο εἶναι εἰς σχέσιν καὶ μὲ τὰ κινήματα τῆς Ἑλλάδος, κέκτηται τὴν συμπάθειαν τῶν Ἰονίων Νήσων, διότι ἂν ἔπιπτεν ἡ Τουρκία εἰς τὴν Εὐρώπην, θὰ προσετίθετο εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος ἡ Θεσσαλία, ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Ἤπειρος.,,

Ἡ τρυτάνη τοῦ πολέμου ἐν τῇ Ἐρζεγοβίνῃ καὶ τῇ Ἀλβανίᾳ δὲν κλίνει ὁριστικῶς οὔτε ὑπὲρ τῶν Μαυροβουνιωτῶν, οὔτε ὑπὲρ τῶν Τούρκων. Εἰς ἑκάστην δόνησιν αὐτῆς ἑκάτερον τῶν διαμαχομένων μερῶν ἀφίνει κραυγὴν χαρᾶς, νομίζον τὸν θρίαμβον βέβαιον· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν αἱ δύο πλάστιγγες ἐπανέρχονται εἰς τὴν αὐτὴν ἀμφίῤῥοπον θέσιν. Πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἐρζεγοβίνης οἱ ἀντίπαλοι ἵστανται πάντοτε ἀντικρὺ ἀλλήλων, ἕτοιμοι νὰ σύρωσι τὰ ξίφη ἐκ τῶν θηκῶν, ὅταν ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα. Ὁ Δερβὶς πασσᾶς στρατοπεδεύει ἀείποτε εἰς Βιλέκην, εἰσκομίζων μεγάλην ποσότητα ζωοτροφιῶν· οἱ δὲ Μαυροβουνιῶται φρουροῦσι τὰς κλεισωρείας καὶ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων, παρεμβάλλοντες φραγμὸν δυσυπέρβλητον εἰς τὴν πρὸς τὸ Μαυροβούνιον πορείαν τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀλβανικῆς γῆς αἱ συγκρούσεις εἶναι ἀδιάκοποι, καὶ κατὰ τὰς ἰδιωτικὰς ἀλληλογραφίας, ἀποβαίνουσιν ἀείποτε εἰς ζημίαν τῶν Τούρκων.

Ὁ Χουσσεὶν πασσᾶς, συμπλακεὶς μετὰ τῶν χριστιανῶν, παρὰ τὸ μοναστήριον τῆς Βασογεβίσσης, ἀπεκρούσθη παρ' αὐτῶν τραυματισθεὶς, καθ' ἃ λέγεται, ἐλαφρῶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τὴν αὐτὴν τύχην ὑπέστη, μηδὲ τοῦ τραύματος ἐξαιρουμένου, καὶ ὁ Ἀβδὴ πασσᾶς, θελήσας ἐκ Σπούζης νὰ εἰσδύσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Πιπέρην καὶ τὸ Βιελοπαύλοβιτς· οἱ δὲ Μαυροβουνιῶται ἔλαβον λάφυρον περὶ τοὺς τριακοσίους βόας. Ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου, βλέπων, φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνός τις ἐπικειμένος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του· ἀνεκάλεσε δὲ δι' ἐκτάκτου ταχυδρόμου καὶ τὸν Μίρκον, ὅστις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐκανονοβόλει τ' Νιξίκ. Αἱ ἀτραποὶ καὶ πᾶσα δίοδος φέρουσα εἰς τ' Μαυροβούνιον τόσον ἐπιτηδείως ὠχυρώθησαν ὑπὸ τῶν ὀρειῶν, ὥστε ἡ εἰς τὰ ἐνδότερα ἐπιδρομὴ καθίσταται ἀδύνατος. Ἀλλὰ καὶ τούτου τοῦ προσκόμματος μὴ ὑπάρχοντος, ἀρκοῦσιν οἱ 25,000 ἄνδρες, οὓς γράφουσιν ἐκ Ῥαγούζης ὅτι ἔχει τὸ Μαυροβούνιον ὑπὸ τὰ ὅπλα, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος. Ἐὰν δὲ ὑπῆρχεν ἐλλειψις χρημάτων εἰς Κετίγνην, ἐθεράπευσεν αὐτὴν ὁ ῥωσσος πρόξενος Μιχαὴλ, ὅστις τὴν 29/10 μεσοῦντος ἀφίχθη ἐκ Τεργέστης εἰς Ῥαγούζαν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ διὰ τὸν ἡγεμόνα σημαντικὸν ποσόν.

Πολὺς ἐπικρατεῖ ἐρεθισμὸς καὶ μεταξὺ τῶν Μιρδιτῶν ὡς ἐκ τῆς συλλήψεως καθολικοῦ τινος ἱερέως γενομένης κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ. Ὁ ἱερεὺς οὗτος, κατηγορούμενος ὅτι προτρέπει τὸ ποίμνιόν του εἰς ἐπανάστασιν, μόλις ἐσώθη ἐκ τῶν ὀνύχων τῆς τουρκικῆς διοικήσεως διὰ τῶν ἀπειλῶν τοῦ ἐν Σκόδρᾳ γάλλου προξένου, ὅστις ἀπέσπασεν αὐτὸν σχεδὸν διὰ τῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Τούρκων στρατιωτῶν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Μιρδῖται, περὶ τοὺς ἑξακισχιλίους, εἶχον λάβει τὰ ὅπλα καὶ ἐνέπρησαν γειτονικόν τι χωρίον.

Κατὰ τὰς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰδήσεις, ὡς ἀπαθίζονται ὑπὸ τηλεγραφήματος ἐκ Μασσαλίας τῶν 2/14, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἀγγλία ἀπέφυγον νὰ λάβωσιν οἱανδήποτε μετοχὴν εἰς τὰς πρὸς καθησύχασιν τῶν σλαβικῶν ἐπαρχιῶν γινομένας διπλωματικὰς διαπραγματεύσεις· ἐπιβεβαιοῦται δὲ καὶ τὸ πρὸ τινος λεχθὲν, ὅτι ὁ Κ. Οὔβνερ ἐπεφορτίσθη νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Πύλην τὴν καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως τῶν χριστιανῶν δι' αὐστρια-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'. — ΠΤΩΣΙΣ.

Π'.

Μιχαλάκης.

Ὁ Ἀγιάννης ἐξῆλθε τῆς πόλεως ὡς νὰ τὸν ἐκυνήγουν. Ἔτρεξε πρὸς τοὺς ἀγροὺς, ἀκολουθῶν πάντα δρόμον καὶ πᾶσαν ἀτραπὸν παρουσιαζομένην εἰς τὰ βήματά του, καὶ μὴ βλέπων ὅτι ἐπέστρεφεν εἰς τὰ βήματά του κατὰ πᾶσαν στιγμὴν. Περιεπλανήθη τοιουτοτρόπως μέχρι μεσημβρίας, χωρὶς τίποτε νὰ φάγῃ, καὶ οὐδ' εἶχεν δρεξιν. Τὸν κατεπλημμύρησε πλησμονὴ μυστικῶν αἰσθημάτων, νέων πρὸς αὐτόν. Ἠσθάνετο, πρῶτον, εἰδός τι ὀργῆς, καὶ κατὰ τίνος ἡ ὀργή του, δὲν ἐγίνωσκε. Ἠγνόει ἂν ἡ ψυχή του συνετρίβη, ἢ ἐτακεινώθη. Ἐνίοτε ἤρχετο εἰς παραδοξον κατάνυξιν, τὴν ὁποίαν ἐπροσπάθει νὰ ὑπερνικήσῃ διὰ τῆς σκληρότητος τῶν τελευταίων του εἴκοσιν ἐτῶν. Τοῦτο ἀπέβαινεν εἰς αὐτὸν τυραννικόν. Ἔβλεπε μὲ ἀνησυχίαν ὅτι εἰς τὰ ἐντός του ἐκλονεῖτο ἡ φρικτὴ ἐκείνη γαλήνη τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσει αἰσθανόμενος τὸ ἄδικον τῆς συμφορᾶς του. Τί ἄρα ἔμελλε ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτήν; Πολλάκις ἐπροτίμα νὰ ἦτον εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τοὺς χωροφύλακας, καὶ νὰ μὴ συνέβαινον τὰ πράγματα καθὼς συνέβησαν. Τότε θὰ ἦτον ἡσυχώτερος. Ἂν καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἦτον προχωρημένη, ἐσώζοντο ἀκόμη ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τοὺς φράκτας δύμμά τινα ἄνθη, τῶν ὁποίων ἡ εὐωδία, δι' ἧς διήρχετο, τὸν ἐνεθύμιζε τὴν παιδικήν του ἡλικίαν. Αἱ ἀναμνήσεις αὗται σχεδὸν τὸν ἦσαν ἀφόρητοι· τόσον καιρὸν δὲν εἶχον ἐπανέλθει εἰς τὸν νοῦν του! Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπεσωρεύθησαν εἰς τὴν ψυχήν του ἀνεξήγητοι διαλογισμοί.

Ἔκλινεν ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν του καὶ ἡ σκιὰ τοῦ ἐλαχίστου τῶν χαλίκων ἐπεμηκύνετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅτε ὁ Ἀγιάννης ἔτυχε καθήμενος ὀπισθεν ἑνὸς θάμνου, εἰς μεγάλην τινα πεδιάδα κοκκίνην καὶ ἔρημον. Εἰς τὸν ὁρίζοντα ἐφαίνοντο μόνον αἱ Ἄλπεις· οὐδὲ κἂν τὸ κωδωνοστάσιον χωρίου τινος μακρυνοῦ. Ὁ Ἀγιάννης ἀπέῤῥιψεν ἕως τριῶν ὡρῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Δ . . . Μία ἀτραπὸς, διατέμνουσα τὴν πεδιάδα, διήρχετο ἔμπροσθεν τοῦ θάμνου ἐκείνου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μελέτης του, μελέτης ἡ ὁποία οὐκ ὀλίγον θὰ συνέτεινε νὰ φανῶσι τὰ ῥάκη αὐτοῦ ἀπαίσια εἰς πάντα διαβάτην ὅστις θὰ τὸν ἀπήντα εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, ἤκουσε φαιδρὰν τινα φωνήν.

Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδεν ἐρχόμενον διὰ τῆς ἀτραποῦ παιδίον τι, ἴσως δεκαετὲς τὴν ἡλικίαν, ἐκ τῶν πτωχῶν ἐκείνων τῆς Σαβοίας, τὰ ὁποῖα, μεταβαίνοντα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἔχουσιν ἀνηρτημένον εἰς τὴν πλευρὰν μικρόν τι ὄργανον εἰς σχῆμα λύρας, καὶ εἰς τὴν ῥάχιν κιβωτίόν τι περιέχον νευρόσπαστα ἢ ἄλλο τοιοῦτο, πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσίου των ἄρτου· πρᾴστατα καὶ χαρωπὰ παιδία, ἂν καὶ τὰ γόνατά των φαίνονται διὰ τῶν τρυπῶν τοῦ πανταλονίου των.

Τὸ παιδίον ἤρχετο ᾄδον χωρὶς δὲ νὰ διακόπτῃ τὸ ᾆσμα, ἴσταμο καθ' ἑδὸν ἐκ διαλειμμάτων, καὶ ἔπαιζεν ἀστραγάλους μὲ ὀλίγα τινὰ νομίσματα τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὰς χεῖρας, ὅλην ἴσως τὴν περιουσίαν του. Μεταξὺ τῶν χαλκῶν νομισμάτων του ὑπῆρχε καὶ ἓν ἀργυροῦν δίφραγκον.

Ἐστάθη τὸ παιδίον πλησίον τοῦ θάμνου, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν Ἀγιάννην, καὶ ἀνετίναξε τὰ σολίδια ἀπὸ τῆς παλάμης του, διὰ νὰ πέσωσιν ὅλα ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς χειρός· τὸ κατώρθωνε μὲ ἱκανὴν ἐπιτηδειότητα. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν τοῦ διέφυγε τὸ δίφραγκον, καὶ ἐκυλίσθη πρὸς τὰ ῥρύγανα μέχρι τοῦ Ἀγιάννη.

Ὁ Ἀγιάννης ἔθεσε τὸν πόδα του ἐπὶ τοῦ νομίσματος· ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ παιδίου εἶχεν ἀκολουθήσει τὸ νόμισμα, καὶ εἶδε τὸν ἄνθρωπον ὅστις τὸ ἐσκέπασε διὰ τοῦ ποδός. Τοῦτο δὲν ἐφάνη ἄπορον εἰς τὸ παιδίον. Ἐπορεύθη ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτόν.

Ὁ τόπος ἦτον ὅλως διόλου ἐρημικός. Ὅσον μακρὰν ἐξετείνετο πέριξ ἡ ὅρασις, ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν πεδιάδα, οὐδ' εἰς τὴν ἀτραπόν. Ἄλλο δὲν ἤκουες, εἰμὴ τὰς μικρὰς φωνὰς διαβατικοῦ τινος κοπαδίου πτηνῶν, διερχομένων τὸν οὐρανὸν εἰς μέγα ὕψος. Τὸ παιδίον εἶχε τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐξ οὗ ἐχρυσώνοντο μέν τινες τῶν τριχῶν τῆς κόμης αὐτοῦ, παρίστατο δὲ κοκκίνη ὡς τὸ αἷμα ἡ ἀγρία τοῦ Ἀγιάννη ὄψις.

— Ἔπαρε ἀπ' ἐκεῖ τὸ πόδι σου, εἶπε τὸ παιδίον μὲ τὸ θάῤῥος ἐκείνο τῆς ἡλικίας του, τὸ ἐξ ἀγνοίας καὶ ἀθωότητος προερχόμενον.

— Πῶς σὲ λέν; ἠρώτησεν ὁ Ἀγιάννης.

— Μιχαλάκη.

— Τράβα δρόμο, εἶπεν ὁ Ἀγιάννης.

-- Δός μου τὸ ταλλαράκι μου, ἀνέκραξε τὸ παιδίον.

Ὁ Ἀγιάννης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Τὸ παιδίον ἐπανέλαβε κράζον -- Νὰ μοῦ δώσῃς τὸ ταλλαράκι μου!

Τὸ ᾆσμα τοῦ Ἀγιάννη ἔμεινε προσηλωμένον εἰς τὴν γῆν.

-- Τὸ ταλλαράκι μου! ἀνέκραξε πάλιν τὸ παιδίον· σήκω τὸ πόδι σου ἀπ' ἐκεῖ, νὰ πάρω τὸ ταλλαράκι μου!

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 353 Β τῆς «Ἡμέρας».

κῶν στρατευμάτων. Ἀλλ' αἱ ὀδηγίαι αὗτινες, καθὰ λέγουσι τὰ ἐπιτόπια φύλλα, ἐδόθησαν εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ αὐστριακὸν πρόξενον, ὅλως ἀντιφάσκουσι πρὸς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ τηλεγραφήματος. Ὁ πρόξενος οὗτος παρηγγέλθη νὰ μένῃ ἐντελῶς οὐδέτερος εἰς τὴν μεταξὺ Σέρβων καὶ Τούρκων πάλην, ἀκολουθῶν κατὰ πάντα τὴν πορείαν τῶν ἄλλων συναδέλφων του.

Τὸ αὐτὸ τηλεγράφημα προσθέτει ὅτι ὁ Σουλτάνος ἐπληροφορήθη ὅτι καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ἀπειλεῖται σπουδαῖος ἡ τουρκικὴ κυριαρχία, καὶ ὅτι γίνεται λόγος περὶ νέου δανείου ζητηθησομένου παρὰ τῆς Ἀγγλίας.

Τὸ ἰταλικὸν κοινοβούλιον ἐνέκρινε μετὰ βραχεῖαν συζήτησιν σχεδὸν παμψηφεὶ τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Βίκτορα Ἐμμανουὴλ ἀναφοράν, συνταχθεῖσαν ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς διαμαρτύρησις κατὰ τῶν ἀνοικείων ἐκφράσεων, δι' ὧν οἱ ἐν Ῥώμῃ ἐπίσκοποι διεκτύρεαν τὴν πρὸς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν ἀφοσίωσιν αὐτῶν καὶ τὸν κατὰ τῶν ἱερωτέρων πολιτικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἰταλίας πόλεμον. Ἡ ἀναφορὰ αὕτη εἶναι συντεταγμένη λίαν ἐντόνως, ὡς δύναται νὰ κρίνῃ ὁ ἀναγνώστης ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως.

"Μεγαλειότατε,

Ἐπίσκοποι, οἱ πάντες σχεδὸν μὴ Ἰταλοί, συναθροισθέντες ἐν Ῥώμῃ δι' ἐκκλησιαστικήν τινα τελετὴν, ἐξετόξευσαν κατὰ τῆς πατρίδος ἡμῶν ὕβρεις, ἃς κατέστησαν βαρυτέρας ἀρνούμενοι τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν δικαιώματα καὶ ἐπικαλούμενοι τὴν ἐπικουρίαν τῶν ξένων.

Εἰς τὸ ἀνήκουστον δόγμα, καθ' ὃ ἡ Ῥώμη εἶναι πρωτεύουσα τοῦ καθολικοῦ κόσμου καὶ τὰ τῆς θρησκείας ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς χερσονήσου, ἀπαντῶμεν σύνασπιζόμενοι περὶ σὲ, Μεγαλειότατε, καὶ διακηρύττοντες πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς καὶ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ὅτι ἔχομεν τὴν ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ διατηρήσωμεν ἄλωβητα τὰ δικαιώματα τοῦ ἔθνους καὶ τῆς μητροπόλεως αὐτοῦ, δεσμευμένης διὰ τῆς βίας ὑπὸ δεσποτείαν, ἣν ἀποστρέφεται.

Θὰ ἀμπνευσθῶμεν ἀείποτε, Μεγαλειότατε, ὑπὸ τῆς ἀκραδάντου ἐκείνης σταθερότητος, ἧς τόσον μέγα παράδειγμα παρέχετε εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὸν κόσμον. Εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, οἱοιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν, ἀντιτάσσομεν τὴν γαληναίαν πεποίθησιν τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῇ ἱερότητι τοῦ ἀγῶνός του, ἐπὶ τῇ ἐπιβρόλῳ τῶν ἐλευθέρων αὐτοῦ θεσμῶν, ἐπὶ τῇ γενναιότητι τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν πολιτῶν, ἑτοίμων νὰ σπεύσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς ἐθνικὰς μάχας, καὶ πρὸ παντὸς, Μεγαλειότατε, ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ γενναιότητι, τῇ χρηστότητι καὶ τῷ σεβασμῷ, ὃν ἐμπνέει γενικῶς τὸ ὑμέτερον ὄνομα.

Οὗτοι εἶναι οἱ λόγοι δι' οὓς ἡ παγκόσμιος γνώμη τῶν πολιτισμένων ἀνδρῶν κατέταξε τὴν Ἰταλίαν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐκείνων ἅτινα ἄρχουσιν ἑαυτῶν.

Πεποιθότες ὅτι θὰ ἴδωμεν συνηνωμένους μεθ' ἡμῶν πάντας ὅσοι ἐκ γενετῆς ἢ δικαιώματος ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἰταλικὴν οἰκογένειαν, νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ καιρὸς καθ' ὃν θὰ ἀρθῶσι τὸ προσκόμματα τὰ παρεμβαλλόμενα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ψηφίσματος τοῦ κηρύξαντος τὴν Ῥώμην πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου.

Οἱ λόγοι οἱ ἀντηχήσαντες πρὸ μικροῦ εἰς τὸ Βατικανὸν καταδεικνύουσι τὸ μάταιον τῶν ἀναβολῶν, δι' ὧν ἡ διπλωματία πιστεύει ὅτι δύναται νὰ συμφιλιώσῃ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν ὑφ' ἧς διέπεται ἡ Ῥώμη μετὰ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἰταλίας. Ἡ γλῶσσα αὕτη, ἀντὶ νὰ μᾶς φοβίσῃ, καθιστᾷ ἀτόπους πλέον τοὺς δισταγμοὺς ἐκείνους, οἵτινες ἔθηκαν εἰς τόσον σκληρὰν δοκιμασίαν τὴν μετριοπάθειαν τοῦ λαοῦ σας.

Ἐνῷ ξένοι ἱεράρχαι, ἐπιλελησμένοι τῆς θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς φύσεως τῆς σεβαστῆς αὐτῶν λειτουργίας, ἐκφέρουσι τόσον πανδήμως δόγμα πολιτικῆς ἀντιδράσεως ἐνῷ ἐκ τῶν τόπων τῶν διοικουμένων ἐν ὀνόματι τοῦ Ποντίφηκος κακοῦργοι ἄνδρες φέρουσι τὴν ἐρήμωσιν εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου, ἡ Εὐρώπη πρέπει νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ ὑμετέρα ἐξουσία, Μεγαλειότατε, καὶ ἡ ἐξουσία τῶν νόμων ἐλευθέρου λαοῦ, ὅστις ἐγκαυχᾶται ἔχων ὑμᾶς ἡγεμόνα, μόναι δύνανται νὰ δώσωσιν εἰρηνικὴν ὄψιν εἰς τὰ πράγματα τῆς Ῥώμης, ἐλευθεροῦσαι τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Εὐρώπην ἐκ τῆς συγχύσεως τῶν ἐξουσιῶν καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἐκείνου, ὅστις ταράττει τὰς συνειδήσεις καὶ ἐκθέτει εἰς κίνδυνον τὴν παγκόσμιον εἰρήνην.,,

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν, καθ' ἣν ἐπεψηφίσθη ἡ ἀνωτέρω ἀναφορὰ, πολλοὶ βουλευταὶ προέτειναν νὰ ὁρίσῃ ἡ Βουλὴ ἡμέραν καθ' ἣν νὰ γίνωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐπερωτήσεις περὶ τοῦ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος, καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Κ. Σίρτορης, κατέκρινε διὰ σφοδροτάτων φράσεων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν, ὡς ὑπείκοντας δουλικῶς εἰς τὰ νεύματα ξένης κυβερνήσεως. Ὁ Κ. Ῥατάτσης ἀπέκρουσε ζωηρῶς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ὡς καθαρὰν συκοφαντίαν, καὶ τῇ προτάσει αὐτοῦ, εἰπόντος ὅτι αἱ ἐπερωτήσεις ἀποβαίνουσιν ἐντελῶς περιτταὶ, κάθότι τὸ ὑπουργεῖον δὲν δύναται νὰ ἀνακοινώσῃ τὰ διπλωματικὰ ἀπόρρητα ὑποθέσεως ἀποτελούσης ζήτημα διεθνὲς, ἡ Βουλὴ ἐξηκολούθησε τὰς νομοθετικὰς ἐργασίας της.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀποκείμομεν ἐνίοτε ἀντιγράφοντες τὰς μυρίας φήμας ὅσαι διατρέχουσιν ἐν Εὐρώπῃ περὶ τῆς λύσεως τοῦ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος καὶ αἵτινες δυστυχῶς σπανίως ἐπιβεβαιοῦνται ἐκ τῶν πραγμάτων· ἀλλὰ πιστοὶ χρονογράφοι, εἴμεθα ὑπόχρεοι νὰ διατηρῶμεν τὸν ἀναγνώστην ἐνήμερον ὄχι μόνον εἰς τὰ δραττόμενα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ καθ' ἑκάστην λεγόμενα. Ἐν ἐκ τῶν σκοτεινοτέρων ζητημάτων τῆς συγχρόνου πολιτικῆς εἶναι καὶ ποίαν κυρίως ἐντολὴν ἔρχεται νὰ ἐκπληρώσῃ ἐν Ῥώμῃ ὁ Κ. Λαβαλέττης. Ἐλέχθησαν μυρίαι εἰκασίαι, ἀλλ' ἡ τῶν δημοσιογράφων ἐπιμονὴ δὲν ἀπέκαμεν ἰχνηλατοῦσα εἰς τὸ πεδίον τῶν ὑποθέσεων. Νέαν τινὰ καὶ οὐχὶ ἀπίθανον ἐξήγησιν ἀνεύρομεν ἐσχάτως ἐν μιᾷ τῶν ἐκ Ῥώμης ἀλληλογραφιῶν, ἣν καὶ μεταφέρομεν ἐν ταῦθα.

Ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας ἐπεφορτίσθη παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν παπικὴν κυβέρνησιν ὅτι τὰ πράγματα δὲν δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ πολὺ ὡς ἔχουσι, καὶ ὅτι θᾶττον ἢ βράδιον τὰ γαλλικὰ στρατεύματα θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια. Τὸ ἰδιαίτερον σέβας ὅπερ τρέφει ὁ πρωτότοκος τῆς ἐκκλησίας υἱὸς πρὸς τὸν Ἅγιον Πατέρα προτρέπει αὐτὸν νὰ τῷ κοινοποιήσῃ τοῦτο, ὅπως διὰ παραχωρήσεων συμφώνων πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς προσελκύσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀγάπην τῶν ὑπηκόων του. Ἡ Α. Μ. ὑπάσσεται εἰς τὸν Πίον θ' νὰ ἀποκρούσῃ πᾶσαν ἐπιδρομὴν κατὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους, εἴτε γενομένην τῇ διαταγῇ τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ ὑπό τινος ἐπαναστατικῆς σπείρας. Ἀλλ' ἐὰν οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ τῆς παπικῆς κυβερνήσεως στασιάσωσιν ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν ὁμοφύλων λαῶν, ἡ Γαλλία, διεπομένη ὑπὸ πολιτεύματος, οὗ βάσις θεμελιώδης εἶναι ἡ καθολικὴ ψηφοφορία, δὲν δύναται νὰ καταπνίξῃ διὰ τῶν ὅπλων τὴν ἔκφρασιν τῶν νομίμων αὐτῶν εὐχῶν. Ἡ σωτηρία λοιπὸν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων, ὧν ἐκηρύχθη πολέμιος ἀμείλικτος ἡ ῥωμαϊκὴ ἱαυλή. Αἱ τελευταῖαι προσλαλιαὶ τοῦ Πάπα καὶ αἱ εἰς τὴν ἀντίστασιν προτροπαὶ τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων πείθουσιν πάντα ἕκαστον ἂν ὑπάρχει ἐλπὶς μεταβολῆς τινος εἰς τὸ μέλλον. Καὶ οὕτω λοιπὸν ἡ κυβέρνησις τῶν καρδιναλίων ἐκτίθεται εἰς τὸν προφανῆ κίνδυνον νὰ ἀκούσῃ καὶ αὐτὴ μίαν ἡμέραν παρὰ τῆς Γαλλίας τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο· οὐ δυνάμεθα.

Εἴδομεν ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ τὸ πρῶτον μέρος τῆς προσλαλιᾶς τῶν ἐν Ῥώμῃ συνηγμένων λατίνων ἐπισκόπων πρὸς τὸν Πάπαν. Ἰδοὺ τὸ δεύτερον μέρος αὐτῆς. Τὸ ὅλον εἶναι πολλῆς σπουδῆς ἄξιον.

"Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς δὲν ἀνήκει νὰ ἐκταθῶμεν περιπλέον ἐπὶ τῆς σπουδαίας ταύτης ὕλης, ἀφοῦ ἠρωτήσαμεν τοὺς ἐπ' αὐτῆς ὀρθὸν λόγους, ἀλλὰ διδάγματα τῆς Σῆς Ἁγιότητος, ἧς ἡ φωνὴ, ὁμοία τῇ ἱερατικῇ σάλπιγγι, ἐκήρυξεν εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ὅτι, "πρὸς ἰδιαιτέρους τῆς θείας Προνοίας σκοπούς, ὁ παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἀρχηγὸς καὶ κέντρον ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ τεθεὶς ῥωμαῖος Ποντίφηξ, ἐκτήσατο κυριότητα κοσμικὴν (1)„ ὥστε ἅπαντες χρεωστοῦμεν νὰ φρονῶμεν ὡς βέβαιον, ὅτι ἡ Ἁγία Ἕδρα δὲν ἀπέκτησε τυχαίως ταύτην τὴν κυριότητα, ἀλλ' ἐδόθη αὐτῇ δι' εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ προνοίας, διὰ μακρᾶς σειρᾶς ἐναυτῶν, διὰ τῆς ὁμοφώνου συγκαταθέσεως παντὸς τόπου καὶ πάσης ἐπικρατείας, καὶ ὅτι ἐνισχύθη καὶ διετηρήθη δι' εἴδους θαύματος.

Ἐκήρυξας ὡσαύτως διὰ λόγων ὑψηλῶν καὶ πανδήμων, "ὅτι ἠβούλεσο ἵνα διατηρήσῃς δραστηρίως καὶ φυλάξῃς ἀκέραια καὶ ἀπαραβλαστα τὴν τε πολιτικὴν κυριαρχίαν τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καὶ τας κοσμικὰς κτήσεις καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῆς, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν καθολικὸν κόσμον· ὅτι ἡ προστασία τῆς κυριότητος τῆς Ἁγίας Ἕδρας καὶ τοῦ πατριμωνίου τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἀπέβλεπεν ἅπαντας τοὺς καθολικοὺς ὅτι εἶσαι πρόθυμος νὰ θυσιάσῃς καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν σου, μᾶλλον ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃς κατά τι τὸν ὀγῶνα τοῦτον τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς δικαιοσύνης (2)„. Ἐπευφημοῦντες τοὺς μεγαλοπρεπεῖς λόγους τούτους, ἀποκρινόμεθα ὅτι ἕτοιμοι ἐσμὲν ἵνα καὶ ἡμεῖς πορευθῶμεν μετὰ σοῦ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον ἱκετεύομέν σε ταπεινῶς ἵνα μείνῃς ἀκλόνητος ἐν τῇ ἀμεταθέτῳ ταύτῃ προθέσει καὶ σταθερότητι, παρέχων εἰς ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους τὸ θέαμα ψυχῆς ἀηττήτου καὶ καρτερίας ἡγεμονικῆς. Τοῦτο ζητεῖ παρὰ σοῦ ἡ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διὰ τὴν αἰσίαν τῆς ὁποίας διεύθυνσιν ἐδόθη ἡ κοσμικὴ ἐξουσία εἰς τοὺς ῥωμαίους Ποντίφηκας ἐκ προνοίας, καὶ ἡ ὁποία τοσοῦτον αἰσθάνεται ὡς ἀποκειμένην αὐτῇ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἐξουσίας ταύτης, ὥστε ὅτε συνέβη ποτὲ νὰ διατελῇ ἡ Ἁγία Ἕδρα κενὴ καὶ ἐν δεινοτάταις περιστάσεσιν, ἅπαντες οἱ Πατέρες τῆς ἐν Κωνσταντίᾳ συνόδου ἠθέλησαν νὰ διευθύνωσι μόνοι καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὰ κοσμικὰ τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας κτήματα, ὡς πιστοποιοῦσι τοῦτο δημόσια ἔγγραφα. Αὐτὸ τοῦτο ζητοῦσι παρὰ σοῦ καὶ σήμερον οἱ πανταχόσε τῆς οἰκουμένης διεσπαρμένοι πιστοὶ χριστιανοί, μακαρίζοντες ἑαυτοὺς ὅτι εἶδον ἡμᾶς ἐλθόντας παρὰ σοὶ ἐλευθέρους, πρὸς διεξαγωγὴν τῶν συμφερόντων τῆς αὐτῶν συνειδήσεως· αὐτὸ τοῦτο ζητεῖ τέλος παρὰ σοῦ ἡ πολιτικὴ κοινωνία, αἰσθανομένη ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς κυβερνήσεώς σου θὰ διέσεισε τὰ ἴδιά της θεμέλια.

Τί δὲ πλέον; Κατεδίκασας τῇ δικαίᾳ κρίσει σου τοὺς ἑνόχους ἐκείνους ἄνδρας οἵτινες κατεκυρίευσαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα, καὶ ἐκήρυξας ὡς οὐδὲν καὶ ὡς ἄκυρον πᾶν ὅ,τι ἔπραξαν (3)· ἐψήφισας ὅτι ἅπασαι αἱ πράξεις ἃς ἐπεκράτησαν ὑπῆρχον "ἄνομοι καὶ ἱερόσυλοι„ (4)· ἀπεφάνθης ὀρθῶς καὶ δικαίως, ὅτι οἱ αὐτουργοὶ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ὑπέκειντο εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ποινὰς καὶ ἐπιτιμήσεις (5).

Τοὺς βαρεῖς τούτους λόγους τοῦ ζόματός σου, τὰς θαυμαστὰς ταύτας πράξεις ὀφείλομεν ν' ἀποδεχθῶμεν μετὰ σεβασμοῦ, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν ἡμετέραν πλήρη συγκατάθεσιν. Καὶ ἄλλοτε, μαθὼν σύνοχον πίστεσι τὸ οὖμα μετὰ τῆς κεφαλῆς, μεθ' ἧς συνάπτεται διὰ τοῦ δεσμοῦ τῶν μελῶν καὶ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ζωῆς, ὁμοίως ἀνάγκη ἵνα διατελῶμεν ἐν τελείᾳ μετὰ σοῦ συμπαθείᾳ. Τοσοῦτον ἠνωμένοι μετὰ σοῦ εἴμεθα ἐν ταῖς ἀλγεινοτάταις θλίψεσί σου, ὥστε πᾶν ὅ,τι πάσχεις ἐπίσης αἰσθανόμεθα αὐτὸ διὰ τῆς ταὐτότητος τῆς ἡμετέρας ἀγάπης. Ὅθεν καὶ καθικετεύομεν τὸν Θεὸν ὅπως βάλῃ πέρας εἰς τοιαύτας ἀνωμαλίας ἀδίκους, καὶ ἀποδώσῃ τὴν οἰκτρῶς ἀπογυμνωθεῖσαν καὶ καταδυναστευθεῖσαν νύμφην τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐκκλησίαν εἰς τὴν πρώτην ἐλευθερίαν καὶ δόξαν αὐτῆς.

Ἀλλὰ δὲν θαυμάζομεν ἂν τὰ δικαιώματα τῆς Ἁγ. Ἕδρας προσεβλήθησαν τοσοῦτον διακαῶς καὶ ἀδυσωπήτως. Πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν εἰς τοσοῦτον ἀπογνώσεως κατέπτησαν ἄνθρωποί τινες, ὥστε οὐ μόνον ἀπέρριψαν ἢ παρέστησαν ὡς ἀμφιβόλους ὅλας τῆς Ἐκκλησίας τὰς δοξασίας, ἀλλὰ καὶ προέθεντο ν' ἀνατρέψωσιν ὅρθην τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν χριστιανικὴν δημοκρατίαν. Ἐντεῦθεν αἱ ἀσεβεῖς ἐκείναι

---

(1) Ταῦτα περιέχονται ἐν τῷ παπικῷ γράμματι τῆς 26 μαΐου 1860, ἐν τῇ παπικῇ προσλαλιᾷ τῆς 20 ἰουνίου 1859, ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ τῆς 9 ἰουνίου 1860, καὶ ἐν τῇ προσλαλιᾷ τῆς 17 δεκεμβρίου 1860.

(2) Ἐγκύκλιος παπικὴ τῆς 19 ἰανουαρίου 1860.

(3) Προσλαλιὰ τῆς 26 σεπτεμβρίου 1859.

(4) Προσλαλιὰ τῆς 20 ἰουνίου 1859.

(5) Ἀποστολικαὶ ἐπιστολαὶ τῆς 26 μαρτίου 1860.

Ὁ Ἀγιάννης ἐφαίνετο ὡς μὴ ἠδικούμην ποσῶς. Τὸ παιδίον τὸν συνέλαβε τότε ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς βλούζας του καὶ τὸν διέσεισε· σὺγχρόνως δὲ κατέβαλλε τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ μετατοπίσῃ τὸ βαρὺ καὶ σιδηρῆν ἐκεῖνο πέδιλον, τὸ ὁποῖον, ἐπάτει ἐπὶ τοῦ κεφαλίου του.

— Τὸ ταλλαράκι μου θέλω ἐγώ! Ἔχει δύο φράγκα ἐκεῖνο ἐκεῖ! Τὸ ταλλαράκι μου θέλω ἐγώ!

Τὸ παιδίον ἔκλαιεν. Ὁ Ἀγιάννης ἠνήγειρε τὴν κεφαλήν. Ἐκάθητο πάντοτε. Τὰ βιμματά του ἐφάνησαν φοβερά. Ἠτένισε πρὸς τὸ παιδίον μὲ τίνα θαυμασμὸν, ἔπειτα ἤπλωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ῥάβδον του, καὶ ἀνέκραξε μὲ τρομερὰν τινα φωνὴν, — Ποῖος εἶν' ἐκεῖ;

— Ἐγὼ, κύριε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον· ἐγὼ, ἐγώ! Μιχαλάκη μὲ λέν! Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ ταλλαράκι μου! Σήκω ἀπ' ἐκεῖ τὸ πόδι σου!

Τὸ παιδίον ἐζηγρώθη, καὶ, μολονότι μικρὸν, κατέστη σχεδὸν ἀπειλητικόν. — Σήκω γλίγωρα τὸ πόδι σου! Ἀ! γλίγωρα!

— Ἀ! ἀκόμη ἐδῶ εὑρίσκεσαι! εἶπεν ὁ Ἀγιάννης· καὶ ἀνορθωθεὶς διὰ μιᾶς, χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ τὸν πόδα ἀπὸ τοῦ ἀργυροῦ νομίσματος, ἐπρόσθεσε· — Χάσου γλίγωρ' ἀπ' ἐδῶ, νὰ μὴ . . .!

Τὸ παιδίον τὸν παρετήρησεν ἐκπεπληγμένον, ἔκπειτα ἤρχησε νὰ τρέμῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ὡς κατατεπλιγμένον, καὶ ἔπειτα ἔτράπη εἰς φυγὴν, τρέχον ὅλαις δυνάμεσι, καὶ μὴ τολμῶν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ὀπίσω του, οὐδὲ νὰ βάλῃ φωνήν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασίν τινα, ἠγκρεμίσθη νὰ σταθῇ ἀσθμαίνον, καὶ ὁ Ἀγιάννης, ἐντὸς τῶν συλλογισμῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἔμεινε βυθισμένος, τὸ ἤκουσε κλάιον μὲ λυγμούς.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, τὸ παιδίον πλέον δὲν ἐφαίνετο. Ἤδη εἶχε δύσει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σκιὰ τῆς ἑστέρας ἐξηπλοῦτο πέριξ τοῦ Ἀγιάννη. Δὲν εἶχε φάγει ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸν κατέλαβε πυρετός. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔφυγε τὸ παιδίον, διέμεινεν ὄρθιος, καὶ οὐδὲ μετεκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς ἐκείνης. Ἡ ἀνατινὴ τὸν ἀνετίνασσε τὸ στῆθός του ἐκ μακρῶν καὶ ἀνίσων διαλειμμάτων. Εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς ἀπόστασιν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ βημάτων πρὸς τὸ ἕδαφος, ὅπου ἔκειτο μέσα εἰς τὰ χόρτα ἓν σύντριμμα παλαιοῦ τρυβλίου, κυανοῦ χρώματος, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσπούδαζε τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο μὲ βαθεῖαν προσοχήν.

Αἴφνης συνεταράχθη, αἰσθανθεὶς τὸ ἐσπερινὸν ψύχος· ἐστρώσασε τὸ κασκέτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἐζήτησε μηχανικῶς τὰ σταυρώσῃ καὶ νὰ κομβώσῃ τὴν βλοῦζάν του, ἐπροχώρησεν ἓν βῆμα, καὶ ἔκυψε νὰ ἐπάρῃ χαμόθεν τὴν ῥάβδον του. Τοῦτο πράττων παρετήρησε τὸ ἄργυρον δίφραγκον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ποδὸς του εἶχε χωσθῇ ἐξ ἡμισείας εἰς τὸ χῶμα, καὶ ἔστιλβε. Τὸν ἤλθεν ὡς γαλβανικὸς τινὰ κμός. — Τί εἶναι ἐκεῖνο ἐκεῖ; εἶπεν ἐντὸς τῶν ὀδόντων του. Ἀπιθοδρόμησε δύο ἢ τρία βήματα, ἔπειτα δὲ πάλιν ἐστάθη, μὴ δυνάμενος ν' ἀποσπάσῃ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐπάτει πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ὡς νὰ ἦτον τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καθὼς ἔλαμπεν εἰς τὸ σκότος, ὀρθαλμὸς ἠνεωγμένος καὶ προσηλωμένος ἐπάνω του.

Ὀρμᾷ μετ' ὀλίγον σπασμωδικῶς πρὸς τὸ ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἁρπάζει, ἀνεγείρεται, παρατηρεῖ μακρὰν εἰς τὴν τεδιάδα, στρεφόμενος πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ὡς θηρίον τεθορυβημένον καὶ ζητοῦν ἄπυλον.

Δὲν διακρίνει τίποτε. Ἡ σκιὰ τῆς νυκτὸς συνεπυκνοῦτο, ἡ πεδιὰς ἦτον ψυχρὰ καὶ ἀμυδρὰ· ἰόχρους ὁμίχλη ἀνεδίδετο ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐβάλλει ἐν — Ἀ! ἐκ βαθέων τοῦ στήθους του, καὶ ἀρχίζει νὰ περιπατῇ ταχέως πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ παιδίον εἶχε κατευθυνθῆ. Μετὰ ἑπτάκοντα περίπου βήματα, ἵσταται, παρατηρεῖ, δὲν βλέπει κάνένα. Τότε ἀναβοᾷ ὅλαις δυνάμεσι — Μιχαλάκη! Μιχαλάκη!

Σιωπᾷ, καὶ περιμένει. Οὐδεὶς ἀποκρίνεται. Ἡ ἐξοχὴ ἦτον ἔρημος καὶ κατηῤῥῆς. Τὸν περιεκύκλωνεν ἡ ἀχανὴς ἔκτασις. Πέρξ του δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ σκοτίαν, ὅπου ἐχάνετο τὸ βλέμμα του, καὶ σιγὴν, ὅπου ἐχάνετο ἡ φωνή του. Ἔπνεε δὲ καὶ παγετώδης τις ἄνεμος, δίδων εἰς τὰ περὶ αὐτὸν πένθιμόν τινα κίνησιν. Δενδρόλλιτά τινα ἔσειον τοὺς μικροὺς των καὶ ἰσχνοὺς κλάδους μὲ παράδοξον μανίαν. Ἐνόμιζες ὅτι ἠπείλουν καὶ κατεδίωκον κατηραμένον τινα.

Ἤρχησε πάλιν νὰ βαδίζῃ, ἔπειτα ἤρχησε νὰ τρέχῃ, ἱστάμενος ἐκ διαλειμμάτων καὶ κράζων ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου ταύτης, μὲ φωνὴν ὅσον δύναται τις νὰ φανταισθῇ τρομερὰν καὶ φοβερὰν ἐνταυτῷ, — Μιχαλάκη! "Ωστε, καὶ ἂν τὸν ἤκουε τὸ παιδίον, βεβαίως θὰ ἐροβεῖτο νὰ παρουσιασθῇ. Ἀλλ' αὐτὸ ἀπεῖχεν ἤδη πολὺ μακράν.

Ἀπαντᾷ ὁ ἔρημος Γιάννης ἕνα ἱερέα ἔρημον. Σπεύδει πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐρωτᾷ. — Γέροντα, μὴν εἶδες εἰς τὸν δρόμον ἕνα παιδί;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ ἱερεύς.

— Ἕνα παιδί, ὁποῦ τὸ λὲν Μιχαλάκη.

— Δὲν εἶδα κάνένα.

Ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου του δύο πενταῤῥάγκα καὶ τὰ δίδει εἰς τὸν ἱερέα. — Γέροντα, λάβε αὐτὰ διὰ τοὺς πτωχοὺς, γέροντα. Ἕνα παιδί, γέροντα, μικρὸ, ἕως δέκα χρονῶν, μ' ἕνα δρύγανο εἰς τὸ πλευρὸ, μὲ φαίνεται, καὶ εἰς τὴν ῥάχι ἔνα κασσελάκι, ὅπου κάτι ἔχει μέσα καὶ δείχνει. Ἐπέρασε ἀπ' ἐδῶ. Ἕνα τῆς Σαβδίας παιδὶ, καταλαβαίνεις, γέροντα;

— Δὲν τὸ εἶδα πουθενά.

— Μιχαλάκης . . . Δὲν ἔχει ἐδῶ τριγύρω χωριά;

— Ἂν ἤναι, φίλε μου, καθὼς λέγεις, αὐτὸ θὰ εἶναι ἕνα παιδί. Αὐτὰ πορεύου ἀπὸ τὸν τόπον χωρὶς κάνεις νὰ τὰ γλυκοῦῃ.

Ὁ Γιάννης ἔλαβε βιαίως ἕτερα δύο πενταῤῥάγκα ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ τὰ ἔδοσεν εἰς τὸν ἱερέα. — Νὰ τὰ δώσῃς εἰς τοὺς πτωχοὺς, τὸν εἶπε.

Ἔπειτα δ' ἀπόσθησεν ὡς μὲ φρένας σαλευμένας. — Γέροντα, νὰ φύλαξε τὸ χέρι σου, εἰπὲ νὰ μὲ πιάσουν εἶμαι κλέπτης. Νὰ μὲ βάλουν εἰς τὴν φυλακή!

Ὁ ἱερεὺς ἐκένησε μὲ δύναμιν τὸ ὑποζύγιόν του, καὶ ἔφυγε λίαν περίφοβος. Ὁ Γιάννης ἐπανέλαβε ἀδρομάτας τὴν πρότερον τοῦ διεύθυνσιν.

ἀπόπειραι ματαίας τινος ἐπιστήμης καὶ ψευδοῦς παιδείας κατὰ πάσης διδασκαλίας τῶν ἱερῶν ἡμῶν γραφῶν καὶ τῆς θείας αὐτῶν ἐμπνεύσεως. Ἐντεῦθεν ἡ ἐπίβουλος προσπάθεια ὅπως ἡ νεότης ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς μητρικῆς κηδεμονίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ποτισθῇ ὑπὸ τῶν πλανῶν τοῦ αἰῶνος, πολλάκις μᾶλιστα ὑπεξαιρουμένη καὶ ἀπὸ πάσης θρησκευτικῆς ἀνατροφῆς. Ἐντεῦθεν αἱ νέαι καὶ ψυχοφθόροι περὶ τῆς κοινωνικῆς, πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς τάξεως θεωρίαι, αἱ πανταχόσε ἀτιμωρητεὶ διασπειρόμεναι. Ἐντεῦθεν ἡ οἰκειοτάτη εἰς πολλὰς τῶν χωρῶν τούτων ἕξις τοῦ περιφρονεῖν τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σφετερίζεσθαι τὰ δικαιώματα αὐτῆς, τοῦ παραγνωρίζειν τὰς ἐντολὰς αὐτῆς, τοῦ καθυβρίζειν τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς, τοῦ καταγελᾷν τᾶς τελετᾶς αὐτῆς, τοῦ τιμᾷν καὶ ἀνυψοῦν πάντας τοὺς ἀνθρώπους, μάλιστα δὲ τοὺς κηρικοὺς, ὅσοι παρεκτρέπονται ἀθλίως ἀπὸ τῆς θρησκείας καὶ βαδίζουσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας. Οἱ σεβάσμιοι ἱεράρχαι καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Κυρίου ἀποστεροῦνται τῆς ἀρχῆς των, στέλλονται βιαίως εἰς τὴν ἐξορίαν ἢ ῥίπτονται ἐν τοῖς δεσμοῖς σύρονται δ' ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων μετὰ καταφρονήσεως, διότι μένουσι πιστοὶ εἰς τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἐπαγγελίαν. Αἱ νύμφαι τοῦ Χριστοῦ στενάζουσι δεδωγμέναι ἀπὸ τῶν ἀσύλων των, τηκόμεναι ἐν ἀπορίαις, ἢ ἐγγὺς τοῦ θανεῖν ἐκ τῆς πενίας. Οἱ μοναχοὶ ἀναγκάζονται νὰ ἐπανέρχωνται εἰς τὸν κόσμον ἀκουσίως χέῤῥες βίαιαι ἐκτείνονται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πατρῳωνίου τῆς Ἐκκλησίας· τρομερὸς δὲ καὶ συνεχὴς ἐκηρύχθη πόλεμος διὰ μοχθηρῶν βιβλίων, ἐφημερίδων καὶ εἰκόνων κατὰ τῶν ἡθῶν, κατὰ τῆς ἀληθείας, καὶ κατ' αὐτῆς τῆς αἰδοῦς.

Καλῶς γινώσκουσιν οἱ καταδρομεῖς, ὅτι ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀρετὴ πάσης δικαιοσύνης καὶ πάσης ἀληθείας ἔρκεινται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἕδρᾳ ὡς ἐν ἀπορθήτῳ φρουρίῳ, καὶ ὅτι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἑῴου συντρίβονται κατὰ τῆς ἀκροπόλεως ταύτης· ὅτι ἡ Ἁγία Ἕδρα εἶναι ὑψηλὴ σκοπιὰ ἀφ' ἧς οἱ ἐξυδερκεῖς ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνωτάτου φρουροῦ ὁρῶσι μακρόθεν τὰς παρασκευαζομένας ἐνέδρας καὶ ἀναγγέλλουσιν αὐτὰς εἰς τοὺς συνεταίρους αὐτοῦ. Καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἄσπονδον μῖσος, ὁ ἀνίατος φθόνος, ὁ ἐμπαθὴς ζῆλος τῶν διεστραμμένων ἀνθρώπων οὕτινες ἀγωνίζονται νὰ συμπτύσωσι τὴν ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀποστολικὴν Ἁγίαν Ἕδραν, καὶ, εἰ δυνατὸν, νὰ ἐξολοθρεύσωσιν αὐτάς.

Εἰς τοιαύτην θέαν, Μακαριώτατε Πάτερ, ἢ καὶ εἰς μόνην τὴν τοιαύτην διήγησιν, τίς δὲν θρηνεῖ; Ὑπὸ δικαίας λοιπὸν κατατρυχόμενοι λύπης, αἴρομεν προς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς χεῖρας, ἐπικαλούμενοι ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸ θεῖον πνεῦμα, ὅπως αὐτοῦτο ὁποῖον ἐκρατάλωσέ ποτε, ὡς σήμερον καὶ ἤγιασε τὴν ἐπὶ τοῦ Πέτρου ἀρτιγενῆ Ἐκκλησίαν, προστατεύσῃ, ἐκτείνῃ καὶ δοξάσῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν σὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον καὶ ὑπὸ τὸ σκέπτρον τὸ σόν. Εἴθ δὲ μάρτυς τῶν εὐχῶν ἡμῶν ἡ Μαρία, ἡ πανδήμως χαιρετηθεῖσα ὑπὸ σοῦ διὰ τοῦ τίτλου Ἀμεώμου· εἴησαν μάρτυρες αὐτῶν αἱ ἱεραὶ κόνεις τῶν ἁγίων πατέρων τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, Πέτρου καὶ Παύλου, ὡς καὶ τὰ σεβάσμια λείψανα τοσούτων ἱεραρχῶν, μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν, ἁγίων καθιστώντων καὶ ἱερὰν τὴν γῆν ἐφ' ἧς ἱσταμεθα· ἴδοις δὲ μάρτυρες εἴησαν οἱ μάκαρες οὓς τὸ σὸν ὑπέρτατον ψήφισμα κατέταξε σήμερον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἁγίων.

Ἐνώπιον οὖν αὐτῶν, ἡμεῖς, ἐπίσκοποι, ἵνα μὴ ἡ ἀσέβεια ὑποκριθῇ ἄγνοιαν, ἢ τολμήσῃ ἀρνηθῆναι τοῦτο, ἀποκηρύττομεν τὰς πλάνας ἃς ἀπεκήρυξας, ἀποῤῥίπτομεν καὶ ἀποπτύομεν τὰς νέας καὶ ἀλλοτρίας διδασκαλίας, τὰς πανταχόσε διαδιδομένας πρὸς βλάβην τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· καταδικάζομεν δὲ καὶ ἀποδοκιμάζομεν τὰς ἱεροσυλίας, τὰς ἁρπαγὰς, τὰς παραβάσεις ὅσαι πρᾶττονται κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικοῦ ἀσυδοσίας καὶ πᾶν ἄλλο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἕδρας τοῦ Πέτρου πλημμέλημα.

Ταύτην δὲ τὴν διαμαρτύρησιν, ἧς ἐξαιτούμεθα τὴν ἐγγραφὴν ἐν τοῖς δημοσίοις διπτύχοις τῆς Ἐκκλησίας, προφέρομεν ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ καὶ ἐν ὀνόματι τῶν ἀπόντων ἀδελφῶν ἡμῶν· τῶν τε ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων θλίψεων κρατουμένων διὰ τῆς βίας ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν, κλαιόντων σήμερον καὶ σιγώντων, ὡς καὶ τῶν κωλυομένων ὑπὸ σπουδαίων ὑποθέσεων ἢ ἀσθενειῶν.

Δεῦτε Κύριος ἵνα ἅπαντες οἱ λαοὶ συνεννοηθῶσι καὶ ἀποβῇ εἰς πέρας ἀσφαλὲς ὁ ἱερὸς ἀγὼν οὗτος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως.

Δεῦτε Κύριος ἵνα οἱ Βασιλεῖς καὶ ἰσχυροὶ τοῦ αἰῶνος νοήσωσι ὅτι ὁ ἀγὼν τοῦ Ποντίφηκος εἶναι ἀγὼν ὅλων τῶν ἡγεμόνων καὶ ὅλων τῶν Κρατῶν· δεῦτε Κύριος ἵνα ἴδωσι ποῦ τείνουσιν αἱ κακεντρέχειαι προσπαθεῖαι τῶν ἐναντίων του, καὶ τέλος λάβωσιν ἀποφάσεις ὁριστικάς.

Δεῦτε Κύριος ἵνα ἔλθωσιν εἰς μετάμελειαν καὶ οἱ δύστηνοι ἐκκλησιαστικοὶ ὅσοι, ἐπλήσμονες γενόμενοι τῆς κλήσεως αὐτῶν, ἀπειθοῦντες τοῖς ἡγουμένοις καὶ σφετεριζόμενοι θρασέως τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἐκκλησίας, τρέχουσιν εἰς τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν!

Ταῦτα, κλαίοντες μετὰ σοῦ, Ἁγιώτατε πάτερ, ἱκετεύομεν θερμῶς παρὰ τοῦ Κυρίου, κτλ. κτλ.

Ἐν Ῥώμῃ, τῇ ἰουνίου, ἔτει σωτηρίῳ ᾳωξβ'.

Ἕπονται 265 ὑπογραφαὶ καρδιναλίων καὶ ἀρχιερέων λατίνων, πολλοὶ τῶν ὁποίων φέρουσι τίτλους ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολῆς· ὡς Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντιοχείας, Ἱεροπόλεως, Βαβυλῶνος, Νικομηδείας, Ἐφέσου, Δυῤῥαχίου, Ἰκονίου, Ἱερουσαλὴμ, κλπ. κλπ. χάριν τῶν εὐαριθμων Λατίνων οὕτινες εὑρίσκονται εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Ἀλλ' ἡ ἀπαρίθμησις τοσούτων ὀνομάτων ἀνατολικῶν πόλεων εὐαρεστεῖ τὴν Ἁγίαν Ἕδραν.

Εἰς τὴν σελήνην ἐὰν εὑρίσκετο εἰς καὶ μόνος λατῖνος, ὁ Πάπας θὰ ἔδιδε τὸν τίτλον ἐπισκόπου Σελήνης εἰς ἕνα ἐκ τῶν καρδιναλίων του.

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ, (4)16 ἰουνίου.

Ὅ,τι ἡ διπλωματία ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ, ἐπέτυχον οἱ ἡρωϊκοὶ κάτοικοι τοῦ Βελιγραδίου διὰ τῶν ὅπλων εἰς τὸ διάστημα 12 ὡρῶν. Χθὲς τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἐγένετο αἱματώδης συμπλοκὴ μεταξὺ Σέρβων καὶ Τούρκων, προελθοῦσα ἐκ τῆς ἀκολούθου αἰτίας· Φονεύσαντος Τούρκου τινὸς διὰ πιστολίου σέρβον τινὰ χωροφύλακα πλησίον τῆς Σάκκα Τσέρνας, ἐγένετο μεγάλη συναθροισις τοῦ λαοῦ καὶ ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν· ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι, ὠφελούμενοι ἐκ τῆς πρώτης συγχύσεως, ἐφόνευσαν ἡρωϊκῶς ἕνα ἀξιωματικὸν τῆς σερβικῆς χωροφυλακῆς, ἕνα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον καὶ ἑξ χωροφύλακας. Τότε πλέον ἡ μάχη κατέτη γενικὴ μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν Τούρκων κατοίκων, καὶ τῆς σερβικῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν σέρβων κατοίκων. Οἱ Τοῦρκοι ἐκλεισαν τὰς τέσσαρας πύλας τῆς πόλεως, καὶ οὔτω διεκόπη ἡ συγκοινωνία. Μετὰ βραχεῖαν μάχην, οἱ Σέρβοι ἐνυρίευσαν ἐξ ἐφόδου καὶ κατηδάφισαν τὴν πύλην τοῦ Σάβα, τοῦ Βάρες καὶ τοῦ Βιδδίνου, καὶ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα ἀπεσύρθησαν πρὸς τὸ φρούριον. Τὸ πῦρ ἐξηκολουθησεν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὰς τάφρους, πάντες οἱ πολῖται ἐξωπλίσθησαν, ἀλλὰ οἱ σέρβοι στρατιῶται δὲν μετέσχον τοῦ ἀγῶνος.

Οἱ ξένοι πρόξενοι καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἶχον συνεντεύξεις μετὰ τοῦ πασσᾶ καὶ τοῦ ὑπουργείου, ἂν καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι ἐξηκολούθουν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐνεκρίθη ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πόλιν καὶ ἡ φρουρὰ τῆς Πύλης τοῦ Σταμπούλ, ἥτις μόνη ἀνθίστατο εἰσέτι, νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὸ φρούριον, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο σήμερον τὴν 9 ὥραν. Ἔκτοτε ἀποκατέστη πρὸς ὥραν ἡ ἡσυχία. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμφοτέρωθεν πεσόντων καὶ τραυματισθέντων δὲν εἶναι ἀσήμαντος, ἀλλὰ δὲν εἶναι εἰσέτι ἀκριβῶς γνωστός. Ἡ Πύλη τοῦ Σταμπούλ κατελήφθη ὑπὸ τῶν σερβικῶν στρατευμάτων, πάντες δὲ οἱ Τοῦρκοι μετηνέχθησαν εἰς τὸ φρούριον. Ὁ λαὸς εἶναι ἔνοπλος, καὶ σωρηδὸν εἰσρέουσιν εἰς τὴν πόλιν οἱ ἐθνοφύλακες ἐκ τῶν χωρίων.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Ἐκ τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Γαλλικίας γράφουσιν εἰς μίαν τῶν ἐν Βιέννῃ ἐκδιδομένων ἐφημερίδων ὅτι, πρὸ δύο ἑβδομάδων πολυάριθμα ῥωσσικὰ στρατεύματα συγκεντροῦνται παρὰ τὰ αὐστριακὰ σύνορα ἀπὸ τῆς λίμνης Βούγας μέχρι τῆς Βασαραβίας· Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπολογίζεται εἰς 70,000· στρατοπεδεύουσι δὲ εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν αὐστριακῶν συνόρων. Αἱ παρὰ τὰ σύνορα ἀρχαὶ ἔλαβον παρὰ τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως τὴν διαταγὴν νὰ πληροφορηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ περὶ τῆς θέσεως τῶν ῥωσσικῶν στρατευμάτων καὶ νὰ ἀποστεῖλωσιν ἔκθεσιν πρὸς αὐτήν.

ΡΩΣΣΙΑ.

Ἰδοὺ τὸ αὐτοκρατορικὸν οὐκάζιον περὶ τῶν καθηκόντων ἅτινα ἀνετέθησαν ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὸν ἐν Πολωνίᾳ τοποτηρητὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, μέγαν Δοῦκα Κωνσταντῖνον, καὶ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς πολιτικῆς διοικήσεως τοῦ πολωνικοῦ βασιλείου Βιελοπόλσκην.

"Θεωροῦντες ἀναγκαῖον νὰ τεθῇ ἡ ἀνωτάτη διοίκησις τοῦ βασιλείου τῆς Πολωνίας ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τοὺς νέους θεσμοὺς οὓς ἀπένειμεν εἰς τὸ βασίλειον τοῦτο τὸ ἡμέτερον οὐκάζιον τῆς (14)26 μαρτίου 1861, ὡς καὶ νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς ἡ ἐξουσία τῆς τοποτηρήσεως καὶ ὁ κύκλος τῶν καθηκόντων τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς ἐν τῷ βασιλείῳ· θεωροῦντες ὅτι ἡ κυριαρχικὴ πληρεξουσιότης ἥτις ἐνεπιστεύθη τῇ (15)27 ἀπριλίου 1818 εἰς τοὺς ἡμετέρους τοποτηρητὰς δὲν συνᾴδει πλέον μὲ τὴν παροῦσαν θέσιν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

"Ἄρθρον 1. Ὁ τοποτηρητὴς, ὡς ἀντικαθιστῶν ἡμᾶς ἐν τῷ βασιλείῳ, θὰ ἐξασκῇ ἐν αὐτῷ πᾶσαν ἐξουσίαν, ἐκτὸς τῆς νομοθετικῆς, καὶ ἐκτὸς τῶν ὅσα, κατὰ τὰ νῦν ὡρισμένα ἢ κατὰ τὰς μεταγενεστέρας διατάξεις ἡμῶν, ἐπιφυλάττονται ἢ ἐπιφυλαχθήσονται εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπόφασιν, καθὼς καὶ τῶν ὅσα ἂν κρίνῃ ἀναγκαῖα νὰ παρουσιάσῃ ἡμῖν, ὡς ἰδίαν ἔχοντα βαρύτητα.

2. Ὡς ἐπιτετραμμένος νὰ διατηρῇ ἐν τῷ βασιλείῳ τὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν, ὁ τοποτηρητὴς ἡμῶν θὰ ἐξασκῇ τὴν διοικητικὴν καὶ ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ σταθμευόντων στρατευμάτων, ἅτινα θὰ ὑπείκωσιν εἰς αὐτόν. Εἶναι ὁ ἀνώτατος ἄρχων ὅλων τῶν ἀρχῶν τοῦ βασιλείου, καθὼς καὶ τοῦ στρατοῦ, διατελοῦντος ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικοῦ περὶ τούτου διατάγματος.

3. Ὁ τοποτηρητὴς ἡμῶν εἶναι πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἐν τῷ βασιλείῳ καὶ προεδρεύει τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὁσάκις θεωρῇ τοῦτο ἀναγκαῖον.

4. Ἡ τὰ νῦν γραμματεία τοῦ τοποτηρητοῦ καταργεῖται, ὅλαι δὲ αἱ διοικητικαὶ ὑποθέσεις ὅσαι παρεπέμποντο εἰς αὐτὴν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰς ἁρμοδίας ἀρχάς. Θὰ συστηθῶσι δὲ κατὰ κανονισμὸν εἰδικὸν ἰδιαίτεραι γραμματεῖαι, διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν περὶ πάντων ὅσα ἀνάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ τοποτηρητοῦ ἢ ἀποβλέπουσι τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις.

5. Ἡ ἄμεσος διεύθυνσις τῆς πολιτικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ βασιλείῳ ἀνήκει εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς πολιτικῆς διοικήσεως. Οὗτος προεδρεύει τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὁσάκις δὲν εἶναι παρὼν ὁ τοποτηρητὴς, καὶ τότε, ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας, ὑπερτερεῖ ἡ ψῆφος του. Εἶναι μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἔνθα κατέχει τὴν πρωτοκαθεδρίαν μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου. Περιπλέον δὲ εἶναι ὁ ἄμεσος ἀρχηγὸς τῶν διοικητικῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τοῦ βασιλείου, διοικῶν σὺν αὐταῖς.

6. Τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, γραφόμενα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς διοικήσεως, θὰ παρουσιάζωνται εἰς τὸν τοποτηρητὴν, ἔχοντα ἐξουσίαν νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων ἐν αἷς θὰ παζετήρει σπουδαῖόν τι παράπτωμα, καὶ νὰ παρουσιάζῃ αὐτὰς ἀμέσως εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπόφασιν.

7. Αἱ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν νόμων δημοσιευόμεναι διαταξεις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου θὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ τοποτηρητοῦ, καὶ τὴν προσυπογραφὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς.

8. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολιτικῆς διοικήσεως καὶ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀποφασίζουσι περὶ πάσης ὑποθέσεως ἀναγομένης εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ μὴ ἀνηκούσης εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἀπόφασιν τοῦ τοποτηρητοῦ.

9. Ὁ ἡμέτερος τοποτηρητὴς ἀποφασίζει ἢ ἐξετάζει πάσας τὰς κυριωτέρας τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους καὶ τὰς στρατιωτικάς. Εἰς αὐτὸν ἀνήκουσιν· ἡ ἔκδοσις τῶν ἀνωτάτων διαταγῶν ἡμῶν καὶ τῶν περὶ μεταβολῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ εἰδικῶν διαταγῶν προς τὴν πολιτικὴν διοίκησιν· τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος καὶ τῆς ἐπικυρώσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων· ἡ ἐπικύρωσις πάσης κρατήσεως ἐπὶ διενέξεων ἀναγομένων εἰς τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν, καὶ πάσης ἀποφάσεως ἐπὶ πολιτικῶν δικῶν, μέχρις οὗ ἐκδοθῶσιν αἱ ἐπὶ τούτων παρασκευαζόμεναι διατάξεις· ἡ φροντὶς τοῦ λαμβάνειν ὁριστικὰ μέτρα ἐπὶ παντὸς ζητήματος ἀποβλέποντος τὴν ἔνοπλον δύναμιν καὶ συνεχομένου μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ βασιλείου διοίκησιν.

10. Ὁ τοποτηρητὴς ἐξετάζει καὶ παρουσιάζει ἡμῖν πᾶσαν ἔκθεσιν, καὶ πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀπαιτοῦσαν τὴν ἡμετέραν ἀπόφασιν.

10. Ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ὁ τοποτηρητὴς διορίζει τὸν ἀντικαθιστῶντα αὐτόν· ἂν ἡ ἀσθένεια ἢ ἀπουσία παρετείνετο ὑπὲρ τὰς 28 ἡμέρας, ὁ ἀντικαθιστῶν θὰ διορίζεται παρ' ἡμῶν.,,

ΤΟΥΡΚΙΑ.

Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ "Βυζαντίδι". Ὁ Ἰωσήφ βεης Κεράμ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Μαρωνιτῶν, ὅστις κατὰ διαταγὴν τῆς Υ. Πύλης ἀπεστάλη ἐνταῦθα καὶ διέτριβεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὑπὸ πολιτικὴν ἐπιτήρησιν, ἔλαβε τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως νὰ μεταβῇ εἰς Καΐρον, καὶ ἀναχωρεῖ τὴν προσεχῆ Τετάρτην διὰ τοῦ Αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις τοῦ Μικτοῦ Ἐθνι-

Ἐπροχώρησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, θεωρῶν, καλῶν καὶ κράζων, ἀλλὰ κάνενα πλέον δὲν ἀπήντησε. Δίς ἢ τρὶς ἔτρεξέν εἰς τὴν πεδιάδα πρὸς τὴ πρᾶμα τὸ ὁποῖον τὸν ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος κοπτώμενος ἢ καθήμενος χαμαὶ, ἀλλ' ἦσαν ὀβμοὶ ἢ πέτραι. Τέλος πάντων ἐπτάθη εἰς μέρος τι, ὅπου διεστερυοῦντο τρεῖς ἀτραποί. Εἶχεν ἀνατείλει ἡ σελήνη. Περιέφερε τὸ βλέμμα του μακρὰν, καὶ ἀνεβόησε διὰ τελευταίαν φορὰν, — Μιχαλάκη! Μιχαλάκη! Μιχαλάκη! ἀλλ' ἡ βοή του ἐσβέσθη ἐντὸς τῆς ὁμίχλης, χωρὶς νὰ διεγείρῃ οὔτε ἠχώ. Πάλιν ἐπρόφερον τὰ χείλη του, Μιχαλάκη! ἀλλὰ μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ σχεδὸν ἀνάρθρον. Ἤτον ἡ τελευταία δύναμις τὴν ὁποίαν κατέβαλε! ἐκάμφθησαν τὰ γόνατά του βιαίως, ὡς νὰ ἐπέπεσεν αἰφνιδίως ἐπ' αὐτοῦ ἀόρατός τις δύναμις, τὸ ἄγθος ἔλον τῆς φαύλης του συνειδήσεως, ἐῤῥίφθη ἀπηυδημένος ἐπὶ μεγάλου τινὸς λίθου, συσπὼν τὴν κόμην του διὰ τῶν χειρῶν καὶ κρύπτων μεταξὺ των κνημῶν του τὸ πρόσωπον, καὶ ἔκραξεν, — Εἶμαι ἕνας ἄθλιος!

Τότε ἐῤῥάφη πλέον ἡ καρδία του καὶ ἤρχησε νὰ κλαίῃ. Μετὰ παρέλευσιν δεκαεννέα ἐτῶν, πρῶτον ἤδη ἔκλαυσε.

"Ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἐπισκόπου, ἤτον, ὡς εἴδομεν, ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ἠγνόει τί διέτρεχεν εἰς τὰ ἐντός του· ἐσκληρύνετο κατὰ τῆς ἀγγελικῆς ἐπιβράσεως καὶ κατὰ τῶν μειλιχίων λόγων τοῦ ἐπισκόπου. «Μὲ ὑποχρέωσε νὰ γίνῃς ἄνθρωπος τίμιος. Ἐξηγόρασα τὴν ψυχήν σου. »Τὴν ἀποῦρω ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπωλείας, καὶ τὴν παραδίδω εἰς τὸν »ἀνάγκαθεν Θεόν.»

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπανῆρχόντο εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἡ ἀλαζονεία, ἥτις εἶναι ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ὡς τὸ φρούριον τῆς κακίας, ἀνθίστατο κατὰ τῆς εὐρανίας ταύτης συγκαταβάσεως. Ἠσθάνετο μυστηριωδῶς, ὅτι αὕτη ἡ συγχώρησις τοῦ ἱερέως ἦτον ἡ μεγίστη καὶ φοβερωτάτη τῶν ἐφόδων ὅσαι συνέβη ποτὲ νὰ τὸν κλονίσωσιν ὅτι, ἂν ἐνέδιδεν εἰς τὴν ἀπείκειαν ταύτην, ἔπρεπε διὰ παντὸς πλέον νὰ παραιτηθῇ τοῦ μίσους ἐξ οὗ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐνέπλησαν τὴν καρδίαν του αἱ πράξεις ἄλλων ἀνθρώπων, ἐνῷ τὸ μῖσος τοῦτο τὸν ὑψῆραινεν· ὅτι ἔπρεπεν ἢ νὰ νικήσῃ αὐτὴν τὴν φοράν, ἢ νὰ ἡττηθῇ, καὶ ὅτι ἀγὼν, ἀγὼν γιγαντώδης καὶ ὁριστικὸς, συνήφθη μεταξὺ τῆς κακίας του καὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Ἐνώπιον ὅλων τῶν ἐκλάμψεων τούτων, ἐπορεύετο ὡς μέθυσος. Φωνή τις τοῦ ἔλεγεν εἰς τὸ οὖς, ὅτι διῆλθεν ὥραν πάνδημον τῆς ζωῆς του, ὅτι μέσος ὅρος δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' αὐτὸν ὅτι ἂν εἰς τὸ ἑξῆς δὲν ἔγίνετο ὁ ἄριστος τῶν ἀνθρώπων, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὁ χείριστος· ὅτι ἔπρεπε τώρα, ἤ, ὡς εἰπεῖν, ν' ἀναβῇ ὑψηλότερον τοῦ ἐπισκόπου, ἢ νὰ πέσῃ χαμηλότερον τοῦ ἀνθρώπου τῶν κατέργων· ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ γίνῃ ἀγαθὸς, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἄγγελος· ὅτι ἂν ἤθελε νὰ μείνῃ μοχθηρὸς, ἔπρεπε νὰ γίνῃ τέρας ἀνθρωποφάγον.

Βεβαίως δὲν διέκρινεν ἐναργῶς τὰς ἰδέας ταύτας, διότι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἁγίαννη δὲν ἦτον ἀνεπτυγμένον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ἀλλ' ὅμως τὰς διέβλεπε· διὸ καὶ τὸν ἔβαλλον εἰς ἀνέκφραστον καὶ σχεδὸν δδυνηρὰν ἀμηχανίαν. Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἁγιάννη, μέλις ἐξελθόντος τοῦ ζοφεροῦ ἐκείνου πράγματος τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖται κάτεργον, ὁ ἐπίσκοπος ἐπροξένησεν ἄλγος, καθὼς παθαίνουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, ὅταν ἀπὸ σκοτεινοῦ μέρους ἐξέλθωσιν ἀμέσως εἰς ζωηρὸν φῶς. Ὁ μέλλων, ὁ ἐνδεχόμενος βίος, ὅστις ἠγείρετο τοῦ λοιποῦ ἐνώπιόν του καθαρώτατος καὶ ἀκτινοβόλος, τὸν ἐνέπλησκε ῥρίκης καὶ ἀγωνίας. Ἠγνόει πλέον ἀληθῶς ποῦ εὑρίσκετο.

Τὸ βέβαιον ἦτον, καὶ χωρὶς αὐτὸς ἀκόμη νὰ τὸ ἐννοῇ, ὅτι ἤδη κατέστη ἄλλος ἄνθρωπος· ὅτι μετεβλήθη ὅλος· ὅτι δὲν ἀπέκειτο πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν του νὰ μὴ τὸν λαλῇ ἡ φωνὴ, καὶ νὰ μὴ ἐγγίζῃ ἡ χεὶρ τοῦ ἐπισκόπου ἀδιαλείπτως ἐπάνω του.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πνεύματος εἶχεν ἀπαντήσει τὸν Μιχαλάκην καὶ τοῦ ἔκλαψε τὸ δίβρατχον. Διατί; Πρᾶγμα ἀνεξήγητον· δὲν ἦτον αὐτὸς ὁ κλέψας· δὲν ἔκλεψεν ὁ ἄνθρωπος· ἀλλὰ τὸ κτῆνος, ἐξ ὁρμῆς τῆς ἕξεως, εἶχεν ἐπιθέσει ἠλιθίως τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ νομίσματος ἐκείνου.

Παράδοξον φαινόμενον! ὅταν ἔπραξε τοῦτο, ὑπῆρχεν ἤδη ἀνίκανος διὰ τοιαύτην πρᾶξιν. Εἴδομεν τί τὸν συνέβη ἅμα συνηθάνθη αὐτὸν.

. . . . . .

Ὁ Γιάννης Ἁγιάννης ἔκλαυσεν ὥρας πολλάς. Ἔχυσε δάκρυα πύρινα, ἔβαλε γοερὸς κλαυθμοὺς, μὲ περισσοτέραν ἀδυναμίαν ἢ ἂν ἦτον γυνὴ, μὲ περισσοτέραν ῥρίκην ἢ ἂν ἦτον παιδίον.

Ἐνῷ ἔκλαιεν, ἀνέτελλεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἡμέρα ἐντὸς τοῦ νοός του, ἡμέρα θελξικάρδιος καὶ ὁμοῦ τρομερά. Ὁ παρελθὼν βίος του, τὸ πρώτον του πταῖσμα, ἡ μακρὰ παιδεία του, ἡ ἐξωτερικὴ του κτηνωδία, ἡ ἐσωτερική του ἀπολίθωσις, ἡ ἀπὸ τοῦ κατέργου ἀπέλυσίς του, τὴν ὁποίαν ἔτερπον τόσα σχέδια ἐκδικήσεως, τὰ συμβάντα τῆς οἰκίας τοῦ ἐπισκόπου, ἡ τελευταία του πρᾶξις, ἡ ἀνάνδρος αὕτη κλοπὴ τῶν δύο ῥράγκων ἑνὸς παιδίου, κλοπὴ πολὺ μᾶλλον τερατώδης, ἐπειδὴ ἔγινε μετὰ τὴν συγχώρησιν τοῦ ἐπισκόπου, ὅλα ταῦτα ἐπανῆλθον εἰς τὸ πνεῦμά του ἐναργέστατα, ὑπὸ φῶς ἄγνωστον εἰς αὐτὸν μέχρι τούδε. Ἐνητένισεν ε